

Veronica Henry

MÁSODIK OTTHONUNK

„Minden lélekben van egy kis szivárvány...”
(Reményik Sándor)

Veronica Henry

MÁSODIK
OTTHONUNK

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
A Home from Home

Copyright © Veronica Henry 2019
„A Family Recipe” Copyright © Veronica Henry 2018

Hungarian translation © Pejkov Boján
„A Family Recipe” Hungarian translation © Pejkov Boján

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás. A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
PEJKOV BOJÁN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 2064-7115
ISBN 978 963 452 429 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Csatt!

Semmi sem töltötte el olyan elégedettséggel, mint amikor a fejsze kettéhasította a tuskót. Akárcsak egy golfozó, Tabitha egész délelőtt a lendítési technikáját tökéletesítette, és mostanra tökéletesen elkapta a ritmust. A favágás a legjobb edzés. Trikót és sortot viselt, mégis csurgott róla a veríték, az arcán, a hátán, mindenhol. Cseppet sem volt nőies, de nem bánta.

Nehezen törődött bele, hogy a fát nem lehet megmenteni. Már egy ideje látszott rajta, hogy elege van az életből. Tabitha egész nyáron gondozta, de végül rádöbrent, hogy semmi másra nem jó, csak tűzifának. Néha nem vágták ki a kiöregedett fákat, amelyek még olykor-olykor hoztak termést, de ez útban volt, ezért egy öreg almafa helyett lett egy nagy kupac felhasogatott fája, amely csak arra várt, hogy a pajtában kiszáradjon.

Nem csinált érzelmi ügyet a fa kivágásából. Ültet helyette másikat a gyümölcsöskert egy védett zugában, hogy az első fagyok megérkezése előtt megerősödhessen. Nem volt már mesze a hideg tél, amit a mostanihoz hasonló langymeleg kora őszi napokon mindig elég nehéz elhinni. A fák és a bokrok roska-
doztak az aranyárga, lila, vörös és narancsszínű gyümölcsöktől.

Tabitha összegyűjtötte az utolsó hasábokat, bedobta őket a talicskába, és rájuk tette a fejszét. Ezután nagyot füttyentett, mire Poe odarohant hozzá. Georgia nevezte el így a kutyát, Edgar Allan Poe után, mert olyan fényes fekete volt a bundá-

ja, mint a költő versében a holló tollai. Félelmetes patkányvadász volt, és bár a Szitakötőfarm nem volt működő gazdaság, mivel nem tartottak marhát, juhot, és a gabonátárolót sem használták, de a gazdasági épületek jó búvóhelyül szolgáltak a kártevőknek.

Úgy számolta, elég ideje van még, hogy jól kiáztassa magát a fürdőkádban, amelynek a vizébe epsomi fürdő sót tesz, mielőtt elindul a Swanba. Már hét éve dolgozott a pubban, és semmiért sem hagyta volna ott. A Rushbrook folyó partján elterülő, azonos nevű falu pubja hagyományos vidéki vendéglátóhelynek számított. Otthonos, kényelmes, népszerű a helyiek és a távolabb lakók között egyaránt, akik gyakran beugrottak, hogy egyenek egy szeletet Tabitha híres pitéjéből. Ő is a pub elválaszthatatlan része volt, akárcsak a sima kőpadló, a tartályok, amelyekben a folyóból kifogott halak úszkáltak, vagy a rushbrooki krikettcsapatot ábrázoló fényképek, amelyek közül a legkorábbiak a tizenkilencedik században készültek.

A pitesütés akkor kezdődött, amikor a szakács beteget jelentett, és Tabitha beugrott a helyére. Nem volt elég ügyes ahhoz, hogy a rendelés leadásakor álljon neki az étel elkészítésének, ezért elkészített egy sor különböző pitét azokból az alapanyagokból, amelyeket a hűtőszekrényben talált. Hatalmas sikert aratott velük, és mostanra a pub specialitásaivá váltak. Csirkés-gombás, húsos-kéksajtós, vadhúsos, halas, spenótos-fetás, mustáros-nyúlhúsos. Évszak szerint változtatta a kínálatot. A piték teteje ragyogott, kézzel készített rácsozat díszítette őket, vagy levéldíszek kanyarogtak rajtuk, és végül rájuk került a T. M. monogram. Tabitha Melchior.

Aznap délután is pitét akart sütni, utána pedig beáll a pub bárpultjába az esti műszakra, amely körülbelül éjfélkor ér véget. Másnap kora hajnalban kel, és elmegy lemozgatni Jimmy O'Gowan versenylóvait. A lovaglás kemény munka, és közeletről sem annyira előkelő, mint ahogy hangzik, de Tabitha

imádta. Ráadásul könnyű volt, erős, és nem ismerte a félelmet. Jimmy minden héten megpróbálta rávenni, hogy menjen el hozzá tréninglovasnak teljes munkaidőben.

– Tabitha, drága – kezdte elbűvölő ír kiejtéssel. – Te vagy az egyetlen ember, akiben sohasem csalódtam. Az egész istárlót rád merném bízni. Ha te lennél az abrakmesterem, minden évben mi nyernénk az ascoti Aranykupát.

Ő azonban csak nevetett.

Amikor megkérdezték tőle, miből él, mindig meglepődött az emberek ábrázatán, akik csak ámultak a hosszú felsorolást hallva. Tabitha nem akart karriert csinálni, és ezt régóta tudta. Nem szerette a felelősséget. Pitét sütött a pubban, ahol pultos is volt, munkalovasként dolgozott egy versenylóidomárnál, cidert készített, de minden egyéb munkát is elvállalt, és ez az az előnnyel járt, hogy nagyjából a maga ura volt, és senki sem szólt bele, hogyan éli az életét.

Ugyan nem mehetett betegszabadságra, nem sok nyugdíjra számíthatott, és nem rendelkezett hatalmas jövedelemmel, de azt csinálta, amit szeret, olyan emberek vették körül, akiket szeret, és sohasem unatkozott. Kérhet ennél többet?

Ráadásul rugalmas munkaidőben dolgozott. Ha el akart menni egy hétre a Glastonbury fesztiválra, megtehetette. Szintén tudott időt szakítani az almaszüretre a ciderkészítés idején, és ha kedve támadt valamilyen hóbortra, senki sem tartotta vissza.

Egy héttel korábban a nettlefordi iskola teljes hetedik évfolyama meglátogatta a Szitakötőfarmot. Folyóparti piknikkel egybekötött kirándulásnak szánták, így üdvözölték az új tanulókat. A hagyományt Tabitha nagyapjának a sógornője, Joy néni teremtette. Ápolónőként fontos volt számára a faluközösség, és Tabitha ugyanígy érzett.

Amikor megérkezett a busz, egy sereg rendetlen kiskamasz szállt le róla, akikről ugyan sütött a közöny, de örültek, hogy

nincsenek bezárva az osztályterembe, hanem egy gyümölcsösben randalírozhatnak. Mindenki élvezte a vénasszonyok nyarának utolsó szép napjait. Tabitha bevitte őket a pajtába, ahol almalevet préselt nekik a korai termésből.

– Nem kaphatnánk inkább rendes cidert, kisasszony? – kérdezték.

– Attól tartok, nem – felelte Tabitha.

– Apám szereti a cidert, kérte, hogy vigyek neki.

– Sajnos már nincs. A tavalyi elfogyott, az idei termést pedig még nem szüreteltük le. Csak jövő hónapban kezdünk.

A kérés megmelengette a szívét. Lehet, hogy a Melchior-féle cidert csupán a közvetlen környéken ismerték, de szinte vallásos tisztelet övezte. Néhányan már harminc éve fogyasztották, Joy néni ugyanis akkor kezdte a ciderkészítést, és a farm bejáratánál árusította, pusztán kedvtelésből. Úgy tartották, ha valaki teliholdkor issza, beleszeret az az ember, akire vágyik. Tabitha még sosem próbálta, de tudta, hogy sok házaspár a Melchior-féle cidertől pityókásan ismerkedett össze, és az esküvői ünnepségen is ezt szolgálták fel a vendégeknek. Volt egy titkos álma. Habzócidert akart készíteni, olyan nedűt, amely különlegesebb volt a hétköznapiénál, és benne volt Somerset napsütésének az íze.

A gyerekek duzzogva kitöltötték pár feladatlapot, majd Tabitha levitte őket a folyópartra. Az őszi nap fénye átszüremlett a fák lombjain. Az előttük hömpölygő folyó kiszélesedett és lelassult, a fűzfák a vízbe lógatták hosszú ágaikat. A gyerekek tágra nyílt szemmel hallgatták Tabithát, ahogy a Szitakötő-farm történetéről mesélt.

– A gazdaság eredetileg a Culbone családé volt. A házuk ma is ott áll a völgy másik oldalán.

Mindenki a túlsó part felé nézett, ahol a fák koronája felett éppen csak látszott a Rushbrook-ház szürke palából készült teteje a két nagy kéménnyel.

– Egy éjszaka a szépapám, Joseph Melchior kártyán elnyerte a gazdaságot Casper Culbone-tól a Swanban. Rengeteg cindert ittak, alaposan felöntöttek a garatra.

A tanulók tátott szájjal figyeltek. Annak ellenére, hogy tomboltak bennük a hormonok, és a szelfizésen meg a Snapchaten kívül semmi sem érdekeltte őket, magával ragadta őket a történet.

– Másnap reggel, amikor kijózanodtak, Joseph jelentkezett Caspernél. Nem volt mit tenni, sok tanú látta, mi történt a pubban. A szépapám még aznap beköltözött – folytatta.

A gyerekek egyszerre bólintottak. Úgy tűnt, mindannyian tisztában vannak a szerencsejáték-etikettel.

– A Culbone-ok iszonyú haragra gerjedtek, de nem tehetek semmit. A viszony azóta mit sem változott, a két család tagjai nem állnak szóba egymással. Átmennek az utca túloldalára, ha meglátnak valakit a másik famíliából.

Tabitha kissé túlzott, mert valójában nem emlékezett, mikor látott utoljára Culbone-t. A Rushbrook-házat bérlők lakták. Ennek ellenére előntötte a harag, amikor a család ügyvédje vételi ajánlatot tett a Szitakötőfarmra a nagyapja bátyjának, miután Joy néni meghalt. Még száz év elteltével is fáj nekik, hogy nem az övék a gazdaság.

Nem mondta el azonban a történet második felét. Azt, hogyan állt bosszút Casper Culbone a történetekért, hogyan csábította el Joseph szerelmét. Azt gondolta, a történet vége túl szomorú a tizenegy éveseknek, bár könnyen lehet, hogy élveznék a hátborzongató részleteket.

Tabitha a sima víztükörrre pillantott, amelyet a helyiek csak Eleanor öblének neveztek. Most is, mint mindig, összeszorult a szíve, amikor az összetört szívű asszonyra gondolt, aki itt vetett véget az életének. Már korábban megfogadta, hogy egyetlen férfinak sem lesz a játékszere, ellentétben Eleanorral, aki Casper Culbone csapdájába esett, és azt sem fogja enged-

ni, hogy a szerelem az örületbe kergesse. Mindig vitt virágot Eleanor sírjára a templomkertbe, amikor meglátogatta Joy néni sírkövét.

Ezután kemény sajttal, aznap reggel sütött kovászos kenyérrrel és vastagra szelt mazsolás kaláccsal kínálta a diákokat. Először csak piszkálták az ételt, látta, hogy húzzák a szájukat, és kérdő pillantásokat vetnek egymásra. Műanyagízű kenyérhez és ömlesztett sajthoz szoktak, zacskószámra tömtek magukba a csipszet és az adalékanyagokkal teli csokoládét, amelyet szénsavas üdítővel öblítettek le. Végül az utolsó morzsaig elfogyott minden.

Meleg szeptemberi délután volt, a napsugarak bársonyosan simogatták az ember bőrét, finomabban, mint nyár derekán. A legszívesebben megengedte volna a gyerekeknek, hogy fürödjenek a folyóban, de mivel nem tartottak előtte felkészítést, a kísérő tanáruk nem egyezett bele.

Tabitha most elmosolyodott, amikor a hatvan tizenegy éves tanulóra gondolt, akik ragyogó arccal szálltak vissza a buszra. Ahogy az almafák között tolta a talicskát, a hosszú fű simogatta a lábát. Megállt, és felnyúlt egy almáért, amely a feje felett lógott. Még nem vált el könnyen az ágtól, de ő leszakította, és kettétörte. A gyümölcs húsa zsenge volt, és finom, a friss alma illatától kellemes bizsergést érzett a gyomrában. A magok azonban még túl sápadtak voltak, nem érték el a kívánt barnás színt. A szüret még odébb volt.

Elérte a ház mögötti tágas udvart, amely körül a gazdasági épületek álltak. A fát kirakta a pajtába, ahová könnyű volt bejutni, ha Matthew bácsi, a nagyapja bátyja tüzelőt akart bevinni a házba egy sötét éjszakán. A férfi minden este szertartásosan tüzet gyújtott a nappaliban. Tabitha úgy helyezte egymásra a hasábokat, hogy jól kiszáradhassanak. Ehhez legalább egy évre volt szükség.

Ezután áttolta a talicskát a szerszámos fészerbe, a falnak

támasztotta, gondosan megtörölgette a fejszét, és a helyére akasztotta. A szerszámok több emberöltő óta szolgálták a családot, itt mindent megtalálhatott, amire szüksége volt. Ágnyeső és metszőollók, lapátok, vasvillák, kertészkeések és hosszú rudak, amelyekkel a legmagasabb ágakról is le tudták verni az almát. Mindegyik kifogástalan állapotban volt, a pengék fényesen csillogtak, a nyelek simák voltak, és mindennek megvolt a maga helye. Tabitha nagyon szerette a fészter illatát. A kissé dohos, enyhe olaj- és erős faillat évszázadok verejtékes munkáját idézte.

Bezárta a pajtát, és zsebre tette a kulcsot. Lehet, hogy Somerset legeldugottabb vidékén élnek, de sosem tudhatták, mikor jár erre egy enyveskezű idegen, aki csak az alkalomra vár, hogy elemeljen valamit. Márpedig ezek a szerszámok pótolhatatlanok voltak, a nyelüket a Melchiorok generációi kopatták simává. Nem volt olyan biztosító, amely eleget fizetett volna, ha eltűnnek.

Az aranyugarú nap magasan járt az égen. Tabitha megállt egy pillanatra, és a néma csendben azokra az emberekre gondolt, akik az ő életében megfordultak ebben az udvarban. Egyesek még vele voltak, mások azonban már elmentek. Még mindig úgy érezte, hogy Joy néni bármelyik pillanatban feltűnhet, a kezében a tojással teli kosárral vagy néhány fej káposztával, kipirult arccal, kócosan. Hagyott egy kis pénzt Tabithára és az unokatestvérére, Georgiára, mielőtt elhunyt. Tabitha ebből ültette a folyóhoz vezető réten az ötven új almafát, amelyek apró, tanninos, kesernyés-édes gyümölcsöket teremnek majd a habzócederhez.

– Miért nem magadra költötte a pénzt? – kérdezte Matthew bácsi.

– Magamra költöttem – felelte Tabitha, aki mindennél jobban szerette a gyümölcsöskertet.

Georgia egy drága MacBookot vásárolt magának, ami tel-

jesen érthető, hiszen az írás az élete. Tabitha felsóhajtott, amikor az unokatestvérére gondolt, és eltöprengett rajta, nem lenne-e ideje kibékülniük.

Hiányzott neki Joy néni és Georgia, de csak az egyiket tudott segíteni. Hogyan kezdjen neki? Talán félre kellene tennie a büszkeségét, és fel kellene hívnia Georgiát telefonon. De nem most. Most pitét kell sütnie. A hátsó ajtón át lépett be a házba, áthaladt a konyhán, majd felment a keskeny, kanyargós hátsó lépcsőn a fürdőszobába, és megnyitotta a csapot. Levetkőzött, és a tükörben addig nézte magát, amíg a gőz el nem homályosította a képét.

A kés tökéletesen illett a kezébe, az ujjai kényelmesen körbeérték a sima diófa markolatot. A súlya pont ideális volt, nem túl nehéz, de elég masszív ahhoz, hogy tekintélyt sugározzon, precízen ki volt egyensúlyozva. Hibátlan szerszám, szinte bármit elvág. Elképzelte, ahogy könnyedén áthatol a bőrön, a húson és az inakon. Semmi sem állhat a penge útjába.

A kés megcsillant a boltíves mennyezetről lógó lámpa fényében a műhelyben, amelyet a magasvasút alatti árkádsorban alakítottak ki. Mint mindig, most is elmosolyodott a penge tövénél lévő márkajel láttán. Egy angyal, glóriával a feje körül, alatta a monogramja: G. C.

Vajon kihez kerül a kés? Mindig egyfajta atyai féltéssel nézett a munkadarabokra, amelyeket készített. Megborzongott, ha arra gondolt, rossz helyre kerül, nem vigyáznak rá, beteszik a mosogatógépbe, vagy bedobják egy piszkos vízzel teli mosogatóba.

Megrendelésre is dolgozott, ilyenkor az ügyfél szabta meg a penge pontos méretét és alakját, valamint a nyél anyagát, hogy a fa minél jobban illeszkedjen a tulajdonosa tenyerébe. A kések személyes tárgyak. Mindenkinek voltak elvárásai, amelyeket a szokásaik és a környezetük alakított ki. Egy forgalmas vendéglő séfje mást akart, mint egy hobbiszakács. Egy dolog azonban biztos. Az egyedi készítésű kések egyre népszerűbbek lettek, a készítőik hősöké váltak. És a Gabriel Culbone lassan márkanév lett.

Óvatosan letette az elkészült kést, a karjával letörölte az izzadságot a homlokáról, és az órára pillantott. Mihamarabb el kell kezdenie a következőt, gondolta, és annyit kell haladnia vele, amennyit csak tud.

Mielőtt nekiállhatott volna, hirtelen megborzongott, és libabőrös lett. A hideg végigfutott a testén a feje búbjától a lábujjaiig, és úgy érezte, mintha valamit elveszített volna. Összeráncolta a szemöldökét. Nem volt babonás ember, de úgy érezte, mintha belökték volna egy jeges tóba vagy a hideg zuhany alá a tél kellős közepén. A szívverése hirtelen lelassult, azt hitte, a szervezete felmondja a szolgálatot.

Az érzés olyan gyorsan tűnt el, mint ahogy jött.

A falra szerelt hőmérőre pillantott. A hőmérséklet a szokásos volt. A tél közepén nagyon hideg szokott lenni, mielőtt begyűjtja a fatüzelésű kályhát, de még csak ősz volt.

Megeborzongott, és körülnézett. Mi volt ez? Nyitva felejtette az ajtót? Nem. Nyugtalanság fogta el, és a borzongás elmúltával ürességet érzett. Inkább érzelmi, mint testi tünet volt, bár nem tudta pontosan meghatározni. Megpróbálta elhessegetni magától az érzést.

Diana, a nagyanyja azt mondta volna: valaki járkal a sírodon. Aggódva gondolt az asszonyra, és remélte, jól van. Biztosan telefonálnának az idősek otthonából, ha történt volna vele valami. Az ő neve volt megadva vészhelyzet esetére, mivel nem lett volna értelme a Pondicherryben lévő anyját felhívni. Vagy Comportában volt? Már nem tudta követni Lydia út-vonalát. Nagyon elfoglalt asszony volt. Mindenféle lehetetlen pózokba hajtogatta az embereket, és finoman addig masszírozta a halántékukat illatos balzsammal, míg a mennyei boldogság állapotába nem kerültek.

A munkapad másik végében megcsörrent a telefonja. Amiatt hívják, amitől mindig tartott, és a borzongás összefügg a nagyanyjával? Odalépett, és a képernyőre pillantott.

Lola kereste.

– Szia! – szólt a telefonba megkönnyebbülten.

– Helló! – mondta az asszony izgatottan. – Az a helyzet, hogy elhúzódik a fotózás. Sajnálom. Az egyik modell késett, és csak most kezdünk. Egészen biztos, hogy későn végzek.

– Rendben – felelte Gabriel. – Ne aggódj, majd én elmegyek Plumért!

– Biztos? Felhívhatom az óvodát, hogy tovább maradjon.

– Szívesen megyek érte, te is tudod.

Gabriel imádta a lányát, a legszívesebben a nap minden percét vele töltötte volna, de a munka nem passzió volt számára, hanem szükség. Hol ő, hol Lola vigyázott a gyerekekre, ha pedig egyikük sem ért rá, óvodába vitték. Néha zökkenőmentesen működött a rendszer, néha nem. A mai nap ilyen volt. Ha az ember a maga ura, rugalmasnak kell lennie, és alkalmazkodnia kell. Gabrielnek és Lolának az volt a legfontosabb, hogy Plum semmit se érezzen meg ebből.

– Csodálatos vagy. Meg sem érdemellek.

– Tényleg nem – nevetett a férfi. – Jössz nekem eggyel.

– Ne haragudj! Tudom, hogy sok a munkád. Majd vigyázok Plumra a hétvégén, hogy utolérjed magad.

– A hétvége hármunké – mondta Gabriel határozottan.

– Ne aggódj! Elmegyek Plumért, és elütjük valamivel a délutánt. Intézd a dolgod!

Hallotta, ahogy Lola csókot dob a telefonba, és elmosolyodott. Amikor kinyomta a telefont, maga elé képzelte a csupasz téglafalnak támaszkodó nőt a stúdióban, egy vagyomban kerülő drága selyemruhában, fényes, göndörített hajjal, a lábán lehetetlenül magas sarkú cipővel. Rettenetesen megközelíthetetlennek tűnt a fotókon, de Gabriel tudta, hogy aranyból van a szíve, és néha úgy érezte, a tökéletes teste valójában átok számukra.

– Épp az a gond, hogy nem tökéletes – mondta egyszer Lola könnyes szemmel, miután a terhességi teszt ismét negatív lett.

– Ne mondd ezt! – vigasztalta Gabriel. – Türelmesnek kell lennünk.

– Kifutunk az időből. Alig vagyok itthon. A múlt hónapban is lemaradtunk az időpontról, mert elutaztam.

– Ne keseregj! – nyugtatta a férfi. Nem szerette, ha Lola elcsügged.

– Plum már hároméves, és nemsokára túl nagy lesz a különbség a kisöccse vagy a kishúga között.

– Nem lesz nagy, és ez biztosan nem jelent neki gondot. Neki minden jó.

– És ha mégsem lesz testvére?

– Ne aggódj, lesz.

Gabriel kötelességének tekintette, hogy tartsa Lolában a lelket, mert az asszony meg volt róla győződve, hogy ő a hibás a feszített munkarend, a szigorú diéta és a kemény testedzés miatt. Az sem vigasztalta, hogy Plummal szinte azonnal teherbe esett.

– Nem lett volna szabad olyan gyorsan visszamennem dolgozni – mondta. – Valószínűleg elcsesztem a testemet, amikor hirtelen lefogytam a szülés után.

– Ugyanúgy az én hibám is lehet – felelte Gabriel, de ez nem győzte meg az asszonyt.

Mást nem tudott mondani, de mindent megpróbált, hogy amennyire lehetséges, stresszmentes életet éljenek. Ez azonban nehéz volt, hiszen csak most indította el a vállalkozását. Elő kellett teremtenie a bérleti díjat és a rezsiköltséget, nem is beszélve az anyagköltségről, és akkor még egy fillért sem tett le az asztalra. Lola egy nap alatt annyit keresett, mint ő egy hét alatt, de nagylelkűen mindig azt mondta, hogy ez cseppet sem zavarja.

– Azt csinálom, amit szeretek, és ehhez neked is jogod van – mondta mindig az asszony.

Gabriel jól haladt, de lehet, hogy sohasem lesz elég ismert ahhoz, hogy négy számjegyű összegeket fizessenek a késeiért,

mint azokért, amelyeket a szakma legjobbjai készítenek. Pedig nem volt reménytelen a helyzet. Nagyon sok szakácsot ismert még abból az időből, amikor étteremvezetőként dolgozott. Egy ilyen szakmában sokat számít, ha ajánlják az embert.

Lola nagyon sokat segített neki az üzlet beindításakor a reklámozásban. Egész fotósorozatot készített róla munka közben. Gabriel félmegtelenül állt a repkedő szikrák között, testhez tapadó bőrnadrágban. Az ilyen felvételek aranyat érnek az Instagramon. Csillogó pengék, izzadt férfitest, a jobb vállán egy tetovált glóriás angyal, a márkajele, a hosszú, sötét haját leszorító kendő, ragyogó, sötét szem. Nyilván nem dolgozott félmegtelenül. Túl veszélyes lett volna, de a marketing kedvéért ki lehetett színezní kissé a valóságot, legalábbis Lola szerint. Gabrielt ez az egész zavarba ejtette, de ha valaki tudta, hogyan kell egy termék eladása érdekében kihasználni, hogy jól néz ki, az Lola volt.

– Azt akarom, hogy az emberek azért vásárolják meg a késeimet, mert a legjobbak, és ne azért, mert rockszárnak öltöztetsz – ellenkezett a férfi, de Lola csak nevetett.

– Borzasztóan jól nézel ki, Gabe. Használd ki! Ennél jobb ingyenreklám nem kell.

Az asszonynak igaza volt. Számos gasztronómiai magazin és néhány napilap szombati száma is foglalkozott Gabriellel, és emiatt valóban több megrendelést kapott. Közben Lola is keményen dolgozott, mint mindig.

Talán ezért nem sikerült már majdnem egy éve? Lehet, hogy túl nagy Lolán a nyomás?

Gabrielnek azonban nem volt ideje ezen merengeni. Még arra sem volt ideje, hogy tisztességesen rendbe szedje magát. Általában lezuhanyozott, lemosta magról az izzadságot, a koszt és a kormot, mielőtt találkozott Plummal. Gyorsan kibújta a védőruhából és a pólóból, majd a mosdó felett megmosakodott. Ezután megtörölközött, és felvett egy tiszta pólót.

Felkapta a dzsekijét, a telefonját és a kulcsait, és ellenőrizte, mindent lekapcsolt-e. Már csak fél órája volt, hogy elérjen az óvodába. Elővette a kerékpárját. A bicikli fekete volt, gyors és könnyű, nagyvárosi forgalomra tervezték. Az elejére volt szerelve a gyerekülés, így menet közben Plumhoz bújhatott. Nem volt kibékülve a gondolattal, hogy hátul legyen az ülés.

Bezárta az ajtót, és kitolta a kerékpárt a macskaköves utcára.

– Korán végeztél ma! – kiáltotta felé Heidi, a szomszédos péküzlet egyik tulajdonosa. A másik az ikertestvére volt.

– Igen. Lola késő estig fotózik. Nekem kell Plumért mennem – felelte Gabriel.

– Várj egy percet! – kérte a nő, és kinyitotta az üzlet ajtaját. Vaníliaillat szállt ki a helyiségből. Néhány pillanat múlva visszajött, a kezében egy dobozzal. – Egy kis szedres-almás kóstoló.

– Nagyon köszönöm – mondta Gabriel mosolyogva. Nagyon sok mindent vásárolt a boltból, mert Plumnak többféle allergiája volt. Hallgatólagos megállapodás volt azonban az üzletek bérleti között, hogy nem adnak egymásnak kedvezményt, de nem is kell kötelező érvénnyel egymástól vásárolniuk. Ettől függetlenül mindenben segítették egymást. Heidi és Helga gyakran kedveskedtek neki süteményekkel, ha akadt egy kis maradék.

– Olvastad már a levelet? – kérdezte a nő komoly arccal.

– Milyen levelet? – kérdezett vissza Gabe, és egyből lelkiismeret-furdalás tört rá a műhelyben tornyosuló, felbontatlan levelek miatt.

– A főbérleti levelét. Megemeli a bérleti díjat.

– Ugye csak viccelsz? – kérdezte a férfi. Ez tragikus hír volt, mert a bérleti díj már így is jelentős összegre rúgott. Gabriel azonban teljesen beleszeretett a Rockham Archesba, a magasvasút alatti árkádokban kialakított üzletsorba. Az egyetlen

más megoldás az lett volna, ha egy jellegtelen műhelybe költözik egy ipari negyedben.

– Nem. Tíz százalékot emel. Alaposan át kell gondolnunk a helyzetünket.

Gabriel elkomorodott. Nagyon kedvelte Heidit és Helgát.

– Ne menjetek el! Nélkületek nem bírnam ki itt – mondta.

– Nem marad semmi hasznunk, ha emelkedik a bérleti díj.

– Tudom. Én is így vagyok vele – felelte Gabriel gondterhelten.

– Úgy tudom, nagyon sokan szeretnének bérleti jogot szerezni a környéken. Hosszú a várólista – mondta az asszony.

– A francba! – vágta rá Gabriel, és szomorúan a dobozra pillantott, amelyet a két nő nevének egymásba fonódó kezdőbetűje díszített. Úgy tűnt, a világban mindig akad újabb vállalkozó, aki valóra akarja váltani az álmait. Az ő álmuk a pékbolt volt. – Köszönöm, Plum nagyon örül majd neki.

Gabriel visszament a műhelybe, és a többi felbontatlan boríték közül előkereste a főbérlő levelét, és betette a zsebébe. Majd később elolvassa. Nehéz szívvel lépett az utcára.

A Rockham Arches volt Gabe második otthona, akárcsak a többi, hozzá hasonló gondolkodású bérlőnek, akik egy jobb élet reményében vágta bele a vállalkozásukba, valamint azért, hogy a képességeiket és a tehetségüket a közösség szolgálatába állítsák. Heidi és Helga péksége mellett működött itt kézműves sörfőzde, autószerelő műhely, amely veterán autókat szerelt és vizsgáztatott, illetve kerékpárüzlet is. Mindent tudtak a szakmájukról, és kőkeményen dolgoztak. Komoly ára volt a sikernek manapság, de ha valaki elszánta magát, és vállalta a szükséges kockázatokat, semmi sem állíthatta meg.

Gabriel az árkádsor előtt tolt a kerékpárját a macskaköves úton. Nagyon szerette ezt az épületet. Különösen tetszett neki a régi ipari stílus és a törekvés, hogy valami újat hoztak létre valami régiből, de a legjobban a közösséget szerette. Mindig

volt kihez fordulni segítségért, és mindig volt kivel meginni egy teát. Mindannyian érdeklődtek egymás szakmája iránt, együtt élték meg az álmaik megvalósulását, megbeszélték az ügyes-bajos dolgaikat, és gyakran adtak egymásnak tanácsot. Nem tekintették egymást versenytársnak, inkább bajtársak voltak. Ha valaki nyélbe ütött egy jó üzletet, kapott egy új megrendelést vagy nyert egy díjat, mindig megünnepelték.

Gabe elérte a főutat, felvette a sisakját, felpattant a nyeregbe, és elvegyült a délutáni forgalomban. Már nem volt értelme csúcsidőről beszélni, mert Londonban állandóan káosz uralkodott. Kocsival legalább egy órába telne, mire hazaér, de a biciklinek megvolt az az előnye, hogy a dugóban álló kocsik között és a mellékutcákban is lehetett vele közlekedni. Ha minden jól megy, húsz perc múlva az óvodában lesz.